

**Brev till Sophie Elkan från
Selma Lagerlöf: 1905-1907 : L
84:1 - 77**

Lagerlöf, Selma,

HS L 84:1

Älskaste

Tack för brefvet. Jag tycker att du lät bli att säga att jag tror inte att du bör gå och vara hängsjuk för norrnors skull utan du måste vara frisk. Så att bli du dålig så bör du läggas till riktigt och inte anstränga dig utan bara skriva några ord på brefpost.

Vi har ju annars riktigt prestade saker i Göteborg både i konserter och på teatern. Maestralinet inte ha gått utmärkt bra. Gery är nästan glad att jag inte är därnere och blir prestad. Den Marlen är så nöjd att ju är konstnären eller rättare sagt en äroren.

Jag undrar att nu egentligen hvad norrnorsen tänker om sin frigörelse. De börja väl allt på att säga sig som Grevskapet, ett litet, fattigt land med stora minnen, men denna minnen tvingar till att vinna en själftänklighet som det storske landskudet inte kan bära. Allt stort och stort som folket äger, visar mig, föra frigörelsen, efteråt, ja man vet ju inte vete hur det går, men det synes mig, att den nationella manskapet och närmast sämre att lägga sig tyngande öfver den europeiske. Ett nödvändigt är nu detta måtte ju nästa ett folks kraften för hängliga tider - Det skall bli bra eget att se hur allt kommer att utveckla sig.

Det du för min del är jag inte nå alldeles ledsen om vi bli litet brocellerande med Danmark. Det kommer inte att vara länge, ty Köpenhamn är för lockande, men om man kunde tänka sig att ^(skänningarna) nederländerna beslöte sig för att ~~skäta~~ köpa sina klädningarna och kappor hemma och om endast de skänkerna inte försörjde fullt så mycket pengar på Köpenhamnska varietier så vore det bara godt. Mange och Danmark äro förtröfliga länder för oss själva, men jag har alltid varit nöjd för att detta innerliga nufförstånd som man de ända ären älskt frambringa

skulle smitta oss med det mycket obehagliga som finns
i moderna läsa i Köpenhamn och Kristiania. Ett rött och
hänryckt litterärt skrifvätt och behållnemanor för öfrigt
måga flitens hänsynslösa råterpigs passager på sina som-
marmanorier och den danska partibusslösheten. Ja det är
en hel mängd saker, som gått igen öfver hos oss och som bör
skäpfas. Vi kunna gärna tro på oss att vara arga och föro-
däglade en tid framåt. Byråland är nog vanmaktigt länge
sinne synes det, så att jag tror inte att de taga någon bit af
Kongens under den nästa tiden. Då farans stund kommer måste
vi väl förrana oss igen, men till dess ha vi bara god af att kunna
oss enamma och verkligen stå isolerade.

Jag har nu i dagarna läst Djungelhuset. Jag har aldrig förr läst
något af honom. Det är en bok, som ger anledning till många
utrop om vanisim och annat antäglig motivering, och den
verkar till och med varit tämlig med sina tre berättelser, en
i början en i mitten och en på slutet. Det är väl mycket för en
så liten bok. Men jag kan ändå förstå att kritikerna varit rätt
nådig mot författaren, ty det finns nog något i honom, som
inte är bara förkonstling. Han sitter näst bara och lys-
nar efter den inre rätten och så skrifer han på efter
det han hör. Han får nog bräda allt och god på det sättet
men han förefaller så okunnig och naiv, som skulle han
inte ha någon skuld. Om han inte nu utbildar mig skrif-
far mig berättelser och verklighetsynen kommer han att gå
under.

Jag skall bort och gratulera Fru Djungelberg på födels-
dagen och Gerda Komus nu för att hejta mig. Allt på
slut. Sköt om dig och var inte sjuk längre, det gör
innes en. Och gör som du tänkte med sparbankens hän-
delse, fast det naturligtvis inte är meningen att
man skall uppys sådana småpöster. Jag har inga nå-
gon häcker numera. Det jag fått in har jag nog gått
upp. Lilla Helena -